

...Va passar

Evidentment, no és hora de buscar culpables, però sí que és bo saber què va passar i que hi haja una transparència informativa. Les contradiccions constants no han fet més que fomentar suspicàcies fora de lloc que només es poden contrarestrar amb una informació clara i creïble.

Dilluns 31 de gener de 1994, a molta gent se li humitejaven els ulls en confirmar que allò que els semblava impossible havia passat. També molts vam sentir una vergonya íntima que, a mesura que anaven passant els dies, es tornava aclaparadora. La certesa que el foc era un enemic proper i tangible que estava en tots els informes i en totes les consciències dels que podien decidir era més que una fatalitat.

Pasqual Maragall, amb un gest d'humilitat, va evocar la mala consciència. I és que l'incendi del Liceu ha de remoure la consciència dels qui, al llarg de 13 anys no han aconseguit, per més que ho han intentat, trobar un camí per evitar la catàstrofe. Ha passat i és cert que també podia no haver passat. L'atzar sempre juga i en aquesta ocasió ha jugat a la contra. Però l'atzar ha trobat el camí aplanat. Per més que el personal i la direcció del Liceu, coneixedors de la precarietat en què vivien, anaren extremant les mesures al seu abast. La precarietat era evident i inabastable.

Saber què va passar aquell matí exactament ha estat difícil. Evidentment, no és hora de buscar culpables, però sí que és bo saber què va passar i que hi haja una transparència informativa. Les contradiccions constants no han fet més que fomentar suspicàcies fora de lloc que només es poden contrarestrar amb una informació clara i creïble. És obvi que tothom sap que els treballadors del Liceu van actuar de bona fe intentant apagar l'incendi de seguida, entre altres coses hi havia la vida en joc dels soldats. Però no hi havia, en canvi, una persona encarregada d'avisar els bombers en cas d'incendi i tampoc hi havia un pla d'emergència els dies que no hi havia funció.

La mala consciència de què parlàvem abans, ha permès en primera instància facilitar un consens. Ara aquest consens institucional ha de saber establir les relacions amb les altres parts implicades. La construcció del nou Teatre passa per l'aplicació del Pla especial del Gran Teatre del Liceu. Els expedients d'expropiació estan a punt d'iniciar-se. Seria bo que aquestes expropiacions, accelerades pel sinistre, es facen arribant a acords amb els veïns. El Patronat del Consorci del Gran Teatre del Liceu ha fet explícita la voluntat de que així siga.

El nou Liceu també passa per arribar amb un acord per aconseguir una titularitat pública. Aquest punt sovint ha estat un escull per possibles inversions públiques. És un escull

que ara s'ha de salvar. Hi ha propostes suggerents, que en la perspectiva d'aprobació de la nova Llei de mecenatge són esperançadores.

D'aquesta llarga setmana, l'aspecte que més ha desentonat són aquests sobtats exabruptes apel·lant a greuges comparatius. És llastimós que determinats polítics i líders d'opinió, per tal de crear-se un espai en la societat, només sàpiguen recórrer a la demagògia. Aprofitar un incendi d'aquestes característiques per crear anticatalanisme només denota mala fe. El Liceu forma part del patrimoni cultural català, però també de l'universal. Així ho demostra el tractament informatiu que ha tingut arreu del món.